

קרוב למלוה זכה הלוח [כלומר המלוה זכה בחוב, ונפטר הלוח בכך]. קרוב ללוה, הלוח חיוב, מחצה על מחצה, שניהם יחלוקו.

הרי שגם לענין חוב נאמר הדין של קורבה.

ומתריצין: **הכא במאי עסקינן: דאמר ליה** המלוה ללוה: **זרוק לי חובי ותיפטר בכך,** ולכן מועיל גם כאשר הגיע החוב רק קרוב למלוה.

ומקשינן: **אי הכי, מאי למימרא?** פשיטא שהלוח נפטר בכך, שהרי המלוה פטר אותו במפורש על ידי פרעון כזה! (50)

ומתריצין: **לא צריכא, שמדובר דאמר ליה:** **זרוק לי חובי בתורת גיטין.** שהמלוה מסכים שלגבי פרעון החוב, תועיל קבלה כזאת המועילה לגבי גט. (51)

ומקשינן: **ואכתי, מאי למימרא?** שהרי גם זה פשיטא שמועיל?

לגבי גט נאמר הדין שהוא מועיל גם כאשר הוא הגיע רק קרוב אליה, כי בגט מועיל גם ליתנו לה בעל כרחה, ולכן די גם בנתינה כזו. (49)

ולא לדבר אחר, כגון בעל חוב שזרק את תשלום החוב לעבר המלוה והכסף הגיע קרוב אליו, ואחר כך נאבד הכסף, לא אמרינן שהמלוה כבר זכה בכסף לפני שנאבד אלא הלוח עדיין נשאר חייב.

איתיביה רבי אבא לרבי אסי ממשנתנו: וכן לענין קידושינן? הרי שלא רק בגט נאמר הדין של קורבה?

ומשנינן: **שאני התם, דכתיב "ויצאה" — "והיתה",** הוקשו קידושינן לגירושינן לכל דיניהם, מה שאין כן לגבי חוב, שלגביו לא נאמר הדין של קורבה.

איתיביה ממשנתנו: וכן לענין החוב. אם אמר לו בעל חובו **"זרוק לי חובי", וזרקו לו,**

כן בשאר קנינים דעלמא.

50. קשה, דאדרבה היה צריך להקשות, דאם כן גם בקרוב ללוה היה לו להיפטר, שהרי פטרו בפירוש. ויש לומר, דמסתמא מיירי שפירש לו שיזרוק למקום שיוכל הוא לשומרו. תוס' ד"ה אי הכי.

51. כתב הרשב"א, מסתברא שבלשון הזה ממש אמר ליה, ולכן הוי סלקא דעתין דמשטה אני כך, שלא אמרתי אלא שתזרקו לי בתורת שהוא גט, ולא שאזכה בו מיד שנכנס לרשותי כמו גט ותיפטר. אבל אם היינו מפרשים דבריו שיהא דינך כדין זורק גיטין, בזה פשיטא שלא יכול לומר משטה אני כך, שזה ממש כאומר לו זרוק לי חובי והיפטר, דמקשה הגמרא על זה פשיטא.

אבל בחצרה אין צריך שיגיע הגט לידה. והראיה מעובדא דשכיב מרע לעיל [עז ב] שלא קיבלה האשה את הגט לידה בשבת. והביאו מהערוך שקבלה מרכותינו אפילו בזרקו לתוך חצרה אינה מגורשת עד שיגיע גט לידה. והוכיח כן מירושלמי. והתוס' דחו הראיה.

49. זה לשון תוס' רי"ד: קנין הגט אינו דומה לקנין דעלמא, דקנין דעלמא אין אדם יכול להקנות לחבירו בעל כרחו. והגט, אדם מקנהו לאשתו בעל כרחה. אם כן, טעם החצר דרבי ליה רחמנא, לא בעבור קנין הוא, שהרי היא עצובה בו ואינה חפצה לקנותו, ואין חצרה קונה לה, ואפילו הכי מתגרשת. אלא טעם הדבר הוא, מפני שהוא משתמר לדעתה. אם כן, בכל מקום שהוא משתמר לדעתה היא מגורשת. מה שאין